

Staré pověsti české

O Janošíkovi

I.

Králova hole nad širými lesy nad krásnou dolinou horního Hronu, vysoká hora, památná hora. Mocný hřbet její bez lesů, volný; proud větru sotva kdy ztiší se na té slunečné výši. A v slunci a větru, v mlhách i za hromných bouří sám na Králově holi stojí kamenný stůl, omšený, starý; opuštěn trčí z trávy a vřesu i kosodřeviny. Kdys, už tomu dávno, míval své hosty a širá kol hole zvučela pokřiky, hlukem; to když sem přicházel sám panovník uherské země, veselý Matěj král.

Pokaždé, když honil v okolí po liptovských horách, po zvolenských lesích medvědy a kance diviaky, stavil se tu se svou četnou družinou: král v lovecké sukni, se zlatým rohem, páni magnáti v bohatých dolmanech, v lesklých pásech, v čapkách z drahé kožešiny, péry zdobených, s oštěpy v rukou, s tesáky při boku, osmahlí, hladkých tváří, ale mohutných knírů. Přišli, usedli kol kamenného stolu a jim u noh ulehly smečky loveckých psů, černoburů, vlkodavů, kanečníků, lapajících krátkými oddechy chladící vzduch. Sluhové a lidé z doliny snášeli z košů na stůl jídla a láhve a král stoloval vysoko, vysoko se svými pány. Pln rozkoše rozhlížel se kolem po horách, po rozlehlých svazích, níže po temných hvozdech, po zelených dolinách v zátopě zlatého světla. Jím svítily bílé kaštely, rděly se střechy hradů nad chatami dědin a dvorců po šíru daleku, slovenskou, spanilou zemí.

Tak bývalo za krále Matěje.

Po jeho smrti však utichla Králova hole a kamenný stůl stál opuštěn dlouho a dlouho. Zatím pod horami, v údolích, v rovinách mnoho se změnilo. V zámčích a kaštelích bujela panská zvůle, a v dědinách poroba, nevole. Lidu se dály veliké křivdy; páni, zemané tiskli ho robotou, „panštinou“, a „lapačky“ nedaly poklidně spát urostlým jonákům.

Zle bylo, že nemohlo býti hůř. Mladý lid ze svého utíkal před trýzní pánů, pryč z tiché dědiny, do hor. Tam se stali z nevolných „horní chlapci“, tam byly lesy jejich komory a karpatské „hole“ jejich volná pole.

V ten smutný čas bývalo zase živo na Králově holi a kolem kamenného stolu sedala zase družina se svým náčelníkem. Nebyl to však král, ale „horní chlapec“ Janošík z Ťarchové v Hornotrenčínku, a s ním ne magnáti, velkomožní páni v dolmanech a bitých pásech, ale „kamarátstvo“, jedenácte „dobrých chlapců“ ve „vybíjaných“ širákách, v zelených košílkách, v bílých soukenných nohavicích, se širokými opasky, v krcích. A ne s meči, ne s drahou zbraní, ale s noži v nožnách u opasku a s dvěma bambitkami za opaskem, s valaškou v ruce, s puškou samopalkou na plecích: Surovec, Adamčík, Hrajnoha, Potúčik, Garaj, Uhorčík, Tarko, Mucha, Ďurica, Michalčík a gajdoš, chytrý Ilčík.

Nestavovali se tu na Králově holi a nezasedali kol kamenného stolu jenom v podzimní čas; hony a lovy měli od božího jara do pusté zimy. Vodil' je Janošík „po zboji“, aby křivdy napravoval, bídných a nešťastných ochraňoval. Bylo mu líto těžko poddaného lidu slovenského, z něhož pocházel. Když mu nemohl pomoci, mstil ho alespoň.

A sebe také! Zkusil' od pánů také protivenství a krvavé násilí, on i jeho otec, jenž nevěděl, co je dobře se mít, a jenž jenom to přání měl, aby syn měl lepší živobytí nežli on. Proto ho dal, synka bystrého a vtipného, do škol, jak mu poradil jakýsi příbuzný, farář svého povolání. Tak se Janošík učil — v Kežmarku prý — latině a všemu, aby se stal jednou duchovním. Otec na něj nakládal, sám si od úst utrhuje.

Než z toho se pohoršil magnát, jeho vrchnost; popudil se proto, že starý sedlák chtěl mít synka pánem, že ho chtěl vytrhnouti z poddanství. I stíhal gazdu, jak mohl. A vrchnost mohla tenkrát mnoho, všeccko; i nepravosti a křivdy, a nikdo ji proto nepohnal, nikdo ji za to netrestal.

Když Janošíkův otec býval v plné práci na svém poli, musil často pojednou, naráz, všeho nechati a to pokaždé, když té práce bylo nejvíce třeba, když louku kosil nebo seno sušil, když obilí kladl nebo je vázal. Tu pokaždé pán vzkázal, a sedlák musil na panské. Tam ho nechali tak dlouho na robotě, až mu seno zmoklo a se zapařilo nebo až mu obilí zrostlo. A kříž měl také s desátkem.

Nic nebylo pánům vhod, nic jim neodvedl po vůli: pokaždé ho se slepicí nebo s husou, když je odváděl, z kaštelu vyhnali, že jsou hubené, malé, ať sežene lepší, dobře krmené. Tak a jinak soužili a pronásledovali starého gazdu. Než on pro syna všecko trpělivě snášel, a když mu časem mysl zahořkla, když si někdy nevěděl živé rady, pokaždé se utěšil Janíčkem: ten že bude pánem, na toho že nebudou moci, a ten že snad se jemu odslouží, aby se měl tatík alespoň před smrtí líp. —

Zatím se Janíček chutě učil a prospíval. Až tu pojednou byl ze školy vytržen. Z rodné dědiny přiběhl pro něj posel, aby přišel domů, že matka upadla do těžké nemoci, že asi zemře, aby si pospíšil, aby se s ní rozloučil, jak si toho maminka toužebně přeje a žádá.

Janošík, bylo mu tenkrát jedenadvacet let, vydal se hned na cestu. Jen přišel domů, jen vkročil do jizby a s matkou se vítal, již vcházel za ním osmahlý panský hajduch černých knírů a přísně poroučel, aby zítra ráno přišli na panské sena sušit, starý i mladý, gazda i student. Janošík z té duše zarmoucen nad matkou na smrt nemocnou, drába si sotva povšiml. Tím méně dbal, co vyřizuje.

Starý otec rozuměl, dobře slyšel, ale tentokrát, ač jindy pokaždé na slovo poslechl, váhal. Žena na zhasnutí, každé chvíle mohla skonat. Hajduch sám to viděl a jistě to poví na kanceláři. Nebude pro jednu snad zle, nepůjde-li, když taká příčina. A Janíček? Na to ho z města nezavola, aby šel na robotu, a i student, skoro již kněz. A od nemocné matky! Budeť v pánech aspoň jiskra citu a tolik se snad ustrnou.

Ale neustrnuli.

V poledne se přihnal hajduch zas a ne již sám, nýbrž s několika chlapy. Láli, křičeli a nic nedbali ženy na smrt nemocné; muže a syna jí před očima spoutali a pryč odvěkli, oba do zámku za třetí dědinu. Tam v klenuté jizbě stály již dereše a svazky vláčných lískovek ležely na nich. Tu již také „zemský pán“ čekal. Jak gazdu a syna zhlédl, rozlítl se, lál a dal je na lavici položit a řemeny přivázat; sám pak usedl, dýmku zapálil, křížem nohy přeložil a pak poručil:

„A nu teď bijte, a ty dvorský, počítej! Každému sto ran, a mastných. A ty,“ tu se k Janošíkovi obrátil se surovým úšklebkem, „uvidíš! To bude latina. To tě na pána vyučím!“ —

Hajduši bili nemilosrdně, nekřesťansky, až starý gazda omdlel; a než dvorský napočítal plných sto, skončil v bolestech. Syn ty rány vydržel. Ale že po nich nemohl ani vstát, ani na nohou se udržet, naložili ho na hnojný vůz, mrtvolu s ním, a zavezli je domů, do rodné dědiny. Matka byla ještě naživu, ale po tom, jak se shledala s mužem a se synem, zkrušil ji žal a zemřela. —

Janošík, jak se jen trochu sebral a zotavil, zmizel ze vsi. Do města, do škol se nevrátil. Do hor se vykradl.

Tam se skrýval u pastýřů v osamělých salaších a tu se mu také dostalo podivné pomoci.

Jednou šel ze salaše k osamělé studánce, aby nabral do čerpáků vody. Věrný jeho pes, jediný dědictví z rodného domu, šel za ním. Studánka prýštila pod skálou, kolem pak rostlo husté trní a hloží. A na to se Janošíkův pes obořil, zatím co pán kleče u studánky vody nabíral. Ale jak pes tak zuřivě se rozštěkal a do houštiny dorážel, Janošík se ohlédl; a vtom se mu zdálo, že v houštině někdo zakvílel. Vyskočil, okřikl, odehnal psa, sám pak vnikl do křoví.

Tam, v spoustě planých růží, zhlédl „pannu v bielom“. Byla sličná, milého pohledu. A již stála, celá bílá, před Janošíkem, pěkně mu děkujíc za to, že psa odehnal. Pak se šohaje zeptala, co by si od ní přál, že by se mu ráda odsloužila. Janošík se dlouho nerozmýšlel.

„Sílu!“ zvolal. Potřeboval jí, nebo se chystal, že bude trestat ukrutné pány za všechno příkoří na lidu páchaném. I dala mu víla opasek s kouzelnou žilkou a valašku, kterou nabyl síly za sto mužů. Tu když v ruku třímal, nikdo ho nepřemohl. —

II.

Od té chvíle chodil Janošík „po zboji“, mstít sebe a bědný slovenský lid. Za to jej i jeho „kamarátstvo“ nazývali všichni utiskovaní „dobrymi chlapci“ a všude jim přáli.

V čas nebezpečství poskytli jim bezpečného útulku v salaších i dole v dědinách. Tam také, když uhodily mrazy a hory a lesy zapadly v závěje sněhu, trávili „chlapci“ zimu jako čeledínové u dobrých gazdů nebo také v jiném zakuklení. Ale jak se bučina počala rozvíjet, hajdy, do hor, zase „po zboji“. Po krvi však Janošík nedychtil. Sám nikoho nezabil a také zabít nedal. Jen na bohaté a mocné vystupovali.

„Daj bohu dušu a nám peniaze!“ Tak pohrozili a zbraní zablýskali. Nejvíce bral Janošík na mušku kruté pány, zemany. Jak některého napadl, vystoupil proti němu a zahřměl:

„Sem, pane, ty zdrané sedliacké mozole!“

Když dostali nebo vzali, rozdělil Janošík kořist na hromádky a podělil každého z kamarátstva; svůj podíl dával chudým a potřebným, nebo jej ukládal do skal, jeskyň i do starých stromů, takže měl poklady peněz, sukna i různé zbraně. Množství kremnických dukátů dobrého rázu zakopal prý také do jam, aby těch peněz nikdo neužil, ani páni, ani zbojníci. Na hoře Váporu se často zdržoval v jeskyni, tam měl i poklad ukrytý, z Váporu prý měl na Nový hrad most z řemenů, a strmá, skalnatá Hradová nad Tisovcem ho častěji hostila. — Rád měl zpěv i hudbu. Často zasedl večer na kolibě mezi valachy a chutě poslouchal, když někdo z nich začal pískat na fujarku. Rád také měl, když děvčata na trávě zpívala; když nezpívala, vybídl je, aby mu zapěly. A pak je hojně, třeba zlatem odměnil.

Když byl se svými „chlapci“ sám a ohník „zavatrili“ v bezpečném místě, v lese, v temném žlebu nebo vysoko na Králově holi, tu pokaždé poručil bystrému Ilčíkovi, aby spustil a „gajdoval“. Ilčík

vzal zvukné dudy s třemi hučky, a hrál a hrál, až se nocí po lesích, po horách rozléhalo, až rozveselil všecko „kamarátstvo“. Tu i Janošík, jenž pokuřoval z dřevěné dýmky, vykládané rybí kostí a obité mědí a mosazí, vyjasnil vážné, zachmuřené líce.

Někdy však bylo za takových pozdních chvílí na Králově holi tišeji. To když někdo z kamarátstva přivedl sem nějakého cestujícího nebo potulného studenta, kterého v lese cestou zastavil a zajal. Každý z „chlapců“ to učinil, poněvadž věděl, že se tím Janošíkovi zachová. Student, mladší, starší, každý bledl a chvěl se strachy, když na pusté holi u kamenného stolu zahlédl v záři ohně ozbrojené „horní chlapce“ a kolem nich vlčí, zlé psy, vrčící, hrozně štěkající. Ale psi musili ztichnouti, Ilčík uložil dudy na kámen a z chlapců nikdo ani nedutl. Jen Janošík mluvil na studenta. Neobořil se na něj, nezahřimal, ale spustil jako kněz po latinsku. Vyptával se ho, zkoušel ho; měl radost z jeho úžasu a rozpaků, smál se, když student nevěděl, ale chválil ho, když pěkně odpovídal. Byl-li student v učení dospělejší, poručil mu, aby k „chlapcům“ promluvil, kázání jim učinil.

Chlapci přiložili, klestí zapraskalo, dým se vyvalil vzhůru do tmy, plameny vysoko vyšlehly a ozářily holi i temena horských velikánů vůkol, traticích se do noci. Student, vystoupiv na skálu, chtěj nechtěj musil začíti. Mluvil vážně o křesťanském životě, o dobrých skutcích, o věčné odplatě.

Kol ticho jako v kostele. A tu vysoko, mezi horami, pod hvězdnatým nebem bylo posvátno, velebně jako ve chrámu. Někdy si chlapci za takové pobožnosti až zaplakali v hlubokém pohnutí, a sám vůdce sklonil zadumaně hlavu, když kazatel začal o smrti, konci všeho. Jakmile student domluvil, a všichni řekli „amen“, tu ještě Janošík se ozval, domlouvaje druhům, aby teď, když slovo boží slyšeli, tím více na to dbali, jaký úkol na se vzali: nikomu bez příčiny neublížovat a křivdy napravovati.

Pak uctil studenta kazatele, pohostil ho, jak mohl; když ho pak ráno propouštěl, nasypal mu do klobouku dukátů, nebo poručil chlapcům, aby mu naměřili na nový oblek. A chlapci přinesli postav sukna a měřili velkým, hrozným loktem: od buku do buku. A byly buky staré, mocného těla, a daleko od sebe, takže kazatel svou výsluhu sotva odnesl.

Na Králově holi meškal Janošík nejraději. To bylo jeho nejmilejší místečko, tu také se bil s třemi župami, když na něj páni poslali hajduchy a vojsko, aby ho lapili. Ale nedostali ho, ano, s hanbou utekli. Zahnalť je Janošík sám jediný, svou valaškou, jež sekala za sto.

Časem se také jinde zdržoval, v Prosečné dolině a v Rimavské dolině, kdež v zápase zabil generála vedoucího šest set vojáků. Jakmile generál padl, dali se všichni na útěk. Janošík chodíval také často v přestrojení. Tu jako žebrák se od dědiny k dědině potloukal, tam jako mnich přišel do města; nejednou také na koni, v panském obleku přijel do zámku, dal se uctít, pak sebral, co chtěl, často i zpupného pána potrestal, a odjel zase s „chlapci“ přestrojenými za sluhy a hajduchy. Byl hned tu, hned tam. Třeba se v Liptově ohlásil „třírohým listem“, a již druhého dne vzešel, kde ho nezaseli, nečekali, třeba na druhém kraji Slovenska.

Když na některém místě měli na něj nalíčeno, uklouzl jim jako úhoř nebo seděl nedaleko ve vsi v krčmě a tu se s šuhaji veselil. Popil tu, pozpíval s nimi, pak náhle zmizel. Tu teprve se páni dověděli, kde byl, co dělal, jak ho měli skoro již v hrsti. —

Tak chodil po horách kolik let, mstě se pánům, pomáhaje chudým, utiskovaných chráně. Za jeho času již v nejednom kaštele, v nejednom zámku jednali s poddanými líp; ne z milosrdenství, ale proto, že se báli Janošíkovy msty.

Až ho zrada zmohla. Jeho gajdošík udal pánům, kde se skrývá a jak by ho mohli lapiti. V tom byl tomu zrádci jakýsi gazda nápomocen za jidášský groš. Ten gazda se s Janošíkem dobře znal. I pozval „horního chlapce“ jednou v zimě do svého statku; a pro hostě si zrovna zajel. Janošík gazdovi důvěřoval, vsedl s ním do vozu, netuše zrady. Když slézali, vzal gazda Janošíkovi mocnou valašku. A ve stavení číhají již hajduši a vojáci.

Jak Janošík vkročil do jizby, sklouzl a upadl. Podsypalíť mu pod nohy hrachu. Jen klesl a již se na něj sesypali, povalili ho a spoutali. Ale jen spoutali, již se vymrštil, pouta roztrhl, bil jimi pak kolem sebe do vojáků a hajduchů a smál se jim: „Kolik drábov ide do jednej polkyly (půlměřice)?“ Již jim bylo zle a již se k dveřím tlačili. Vtom baba vrásčitá vzkřikla pronikavě s přípecky:

„Rubejte mu v opasek!“

A hned jeden voják ťal a šťastně tak, že naráz přetřal mocnou žilku v opasku vílou darovaném. Jak žilka pukla, ochabla síla a Janošík se již přesile bez valašky neubráníl. V Klenovci blíž Tisovce se stalo, u Blaha gazdy. Janošíka svázali, na vůz naložili a pryč do vězení odvezli. Nejprve na Hrachovo, starý kaštel v Rimavské dolině, pak na vranovský zámek u Svatého Mikuláše. Tu ležel v tuhém vězení ke zdi přikován, a neuvolnili mu, leda když ho vedli na mučení.

Teskno, smutno bylo mu v té kruté vazbě, ale ne o život, ne o sebe, ale pro druhy a nejvíc pro ubohý lid. Na „kamarátstvo“ trudně vzpomínal, na volnost, jak s „chlapci“ na Králově holi sedával, jak s nimi chodil zelenými lesy, po horách, dolinách, za ranních červánků, při hvězdách, za dne i při měsíčku. Ale jak si na lid pomyslíl, zhluboka zavzdychal:

„Oj, ľud biedny, kto ťa už zastane? Ty, všemohúci pane, zostaneš s ním, ty zbav ho!“

Tak se trudil, až ho před soud postavili v Liptovském Svatém Mikuláši; a tu ho na smrt odsoudili léta 1713 dne 13. měsíce března. Vojáky obstoupen, zástupy provázen bral se k šibenici. Naposled viděl na hory, lesy, naposled boží slunce, on mladý, plný života. Ale neklesal na mysli; statně si vykračoval, hrdě hlavu nesl a čtyřikrát „obhajduchoval“ (obtančil) šibenici, aby páni viděli, že se smrti nebojí. —

Tak skonala Janošík, „dobrý, horní chlapec“. —

III.

A mocná Janošíkova valaška?

Tu páni, jak se jí zmocnili, ukryli, zavřeli za sedmery dveře.

Valaška však v tom vězení nezůstala. Sama počala rubati do dveří, rubala, až se prosekala. Když první dveře prosekala, dala se do druhých, pak do třetích. A tak se ostatními prosekala. A jak do sedmých počala rubati, Janošíka na smrt vedli. A když valaška sedmé dveře prosekala, bylo již pozdě. Janošík byl na pravdě boží. Tu valaška zmizela do hor, do volných hor, a tam, kde Janošík tak rád meškával, „na Králově holi zaťatá je v topoli“.

A kamarátstvo?

Skonalo smutně. Když neměli Janošíka, přesile neodolali. Jeden po druhém lapen, uvězněn a skonali ve vězení nebo tak jako jejich vůdce. Nejhuře Surovec Jakub; toho na kolo vpletli a nic mu již nepomohla jeho puška samopalka s dvěma hlavněma a jednom kohoutku prostřed obou, kterou si sám urobil a jejímž hromovým dvojjvýstřelem děsival své protivníky a pocestné.

„Horní chlapci“ zhynuli, jejich jména však zachoval si lid v paměti. A nejvíce a vděčně jejich vůdce, Janošíkovo. I také místa, kde chodíval, meškával, jeho stezky, jeskyně. Ale nejvíce o jeho pokladech vypravují, jež sypal shora, z koruny dolů do kmenů starých stromů jako Hrajnoha do dubu pod Bílou horou, nebo do srázných zápol.

Leckdes v slovenských dědinách visí v chatách obrázky „dobrých chlapců“ na skle malovaných, v zelených košilích, v širokých opascích a bílých nohavicích, s valaškou v ruce, s puškou na plecích. A když za zimních, dlouhých večerů starý gazda zabloudí do minulých časů, jistě začne o „horních chlapcích“ a ukáže po obrázku na stěně, na gajdoše, na Surovce točícího valaškou nad hlavou, na Hrajnohu, jenž boučky a jedle přeskakuje, na všechny ostatní, nejvíc na Janošíka. A staroch povídá o jeho síle, co zkusil, jak svůj lid mstil, co za to měl, jak ho páni utratili.

Ticho po jizbě, ledaže se tu tam povzdech zatřese. Líto všem „dobrého chlapce“. A sivý gazda mávne rukou a dokládá:

„Sto bohov prabohov! To má za to, že sa svojich Slovákov ujímal. Ale je staré prorocstvo, deti, verte, že Janošík príde zas Slovači na pomoc. A pak bude lepšie. Aby len už prišiel!“ —

